

тоолу (1806 г.), кърджалийскитѣ орди се разпиляватъ. Последнитѣ имъ дири ни отнискатъ въ Македония и сѣверна Гърция, подѣ водителството на Пехливанъ Баба Паша. Последниятъ, по думитѣ на Пукевилъ е билъ българинъ отъ Балкана (du Mont Hémus). Отначало билъ пехливанинъ, послѣ се отличилъ въ войнитѣ съ руситѣ и станалъ паша на Лепанто. Върлувалъ е главно срѣщу гърцитѣ, а ордата му се е състояла най-вече отъ българи, все родомъ отъ балканскитѣ кжтове (du mont Hémus). Тѣзи кърджалии били добрѣ въоръжени, а при това боравѣли и съ копия, които тѣ отнели отъ казацитѣ прѣзъ руско-турскитѣ войни. Отъ тукъ може да се заключи, че тия кърджалии сж бивши български доброволчески отряди, вѣроятно отъ категорията на привилегируванитѣ войници, каквито е имало въ самия Сливенъ, Жеравна и околнитѣ села.

Извѣстно е, че кърджалиитѣ, дори до погубването на Али Паша Янински († 1822 год.), отъ врѣмето на Пазвантоолу сж играли вече не чисто разбойническа, а политическа роля. Съ помощта на тѣхъ Пазвантоолу е заплашвалъ и самия Ц-дъ. Подкупвали сж везири и прѣдлагали претенденти на султанския прѣстолъ, както е случаятъ съ върбишкия султанъ и т. н.

Ето, прочее, при какви условия се заправя и срутва сливенскитѣ шарамполъ — паметникъ на робство и разбойничество.

Едни отъ първитѣ западни пжтешественници, които пишатъ, че Сливенъ е заграденъ съ стѣни, сж Тилиенъ и Хюцъ. Поручикътъ отъ генер. шабъ Енехолмъ пише въ 1830 г., че Сливенъ е билъ заграденъ нѣкога съ каменни стѣни (cet emplacement avait été entouré jadis d'un mur en pierre). Априловъ, по данни на прѣселени въ Влашко и Русия сливенци, пише въ 1841 г., че Сливенъ е заграденъ съ каменна стѣна и ималъ нѣколко укрѣпления. Мострасъ, много по-късно и черпящъ свѣдѣнията си главно отъ турски източници, казва, че Сливенъ (Islimye) е заграденъ съ стѣни. Въ Encyclopædia Britannica (1860 г.) Selimno, Islemie сжщо е изобразенъ като опасанъ съ стѣни (it is enclosed by walls). Очевидно е, че писателитѣ слѣдъ 1830 г. вървятъ